

LAŽI KOJE SE ODOSE NA ISTORIJU SSSR

Od Hitlera do Hearst-a, od Konkvista do Solženjicina:

istorija miliona ljudi koji su, navodno, mučeni i ubijani u radnim kampovima Sovjetskog Saveza, što je bio rezultat "izgladnjivanja" u Staljinovo vreme

Govor *Maria Souse*, KPML Švedska

U današnjem svetu mi živimo u lažima: ko može izbeći slušanje groznih priča, sumnjivih smrti i ubistava u radnim kampovima gulaga Sovjetskog Saveza? Ko može anulirati priče o milionima ljudi koji su izgladnjivani do smrti i milionima opozicionara koji su pogubljeni u Sovjetskom Savezu u Staljinovo vreme? U kapitalističkom svetu ove priče su ponavljane svakodnevno u knjigama, novinama, na radiju, televiziji, u filmovima, a mitske brojke miliona žrtava socijalizma su toliko porasle i odskočile u poslednjih 50 godina.

Ali odakle u stvari ove price i prikazi dolaze? Ko stoji iza svega ovoga?

I još jedno pitanje: šta je istina u tim pričama? I koja informacija leži u arhivama Sovjetskog Saveza, nekada tajnim ali danas otvorenim istorijskim istraživanjem Mihaila Gorbačova 1989? Autori mitova uvek govore da će sve njihove izmišljotine o milionima ljudi koji su umrli u Staljinovom Sovjetskom Savezu, biti potvrđene onog dana kada arhivi budu otvoreni. Da li se to dogodilo? Da li su oni to i stvarno dokazali?

Prateći članak pokazuje nam odakle je poreklo svih ovih priča o milionima mrtvih kroz izgladnjivanja u radničkim kampovima Staljinovog Sovjetskog Saveza i ko stoji iza njih.

Postojeći autor, posle izučavanja i istraživanja izveštaja koje je bilo učinjeno u arhivama Sovjetskog Saveza, je sposoban da nam obezbedi informaciju u obliku konkretnog podatka u vezi sa stvarnim brojem zatvorenika, godinama koje su proveli u zatvoru, i realan broj onih koji su umrli i osuđeni na smrt u Staljinovom Sovjetskom Savezu. Istina je sasvim drugačija od mita.

Postoji direktna istorijska povezanost od Hitlera do Hearsta, preko Konkvista do Solženjicina. Godine 1933, političke promene koje su uzele maha u Nemačkoj su ostavile traga na svetsku istoriju u decenijama koje su dolazile. 30 januara Hitler je postao premijer u novoformiranoj vladi, učestvujući u nasilju i nipoštavanju zakona, koje je poprimilo novi oblik. Da bi se učvrstili na vlasti, nacisti su raspisali nove izbore 5 marta, koristeći svu smišljenu propagandu kako bi ugrabili i obezbedili pobjedu. Nedelju dana pre izbora – 27 februara nacisti su podmetnuli požar u parlamentu i optužili komuniste kao odgovorne za to. U izborima koji su sledili, nacisti su obezbedili 17.3 miliona glasova i 288 deputata, oko 48% od izašlih (u Novembru su obezbedili 11.7 miliona glasova i 196 deputata). Odmah čim je Komunistička Partija bila zabranjena, nacisti su počeli da proganjaju socijal-demokrate i članove radničko-sindikalnog pokreta, a prvi koncentracioni logori počeli su da se pune sa muškarcima i ženama koji su bili simpatizeri leve. U međuvremenu, Hitlerova moć u parlamentu je kontinuirano rasla uz pomoć desničarske struje. 24 marta Hitler je uticao na donošenje zakona koji je prošao kroz parlament, na osnovu koga mu je dodeljena apsolutna moć da vlada zemljom 4 godine bez savetovanja sa parlamentom. Od onda je počeo otvoren progon Jevreja, prvih koji su počeli da ulaze u koncentracione logore gde su komunisti i levi socijal-demokrati već bili zatočeni. Hitler je pritiskao sa svojim naređenjima kako bi došao da apsolutne moći, odbijajući međunarodni

sporazum iz 1918 kojim je ograničeno naoružavanje i militarizacija Nemačke. Nemačko naoružavanje uzelo je maha velikom brzinom. Ovo je bilo stanje na međunarodnoj političkoj areni, kada su mitovi koji su se odnosili na umiranja u Sovjetskom Savezu stavljeni zajedno u isti koš sa postojećom situacijom.

Ukrajina kao Nemačka teritorija

Na Hitlerovoj strani u Nemačkom vođstvu bio je Gebels, ministar propagande, čovek zadužen za usađivanje nacističkog sna nemačkom narodu. Ovo je bio san rasno čistog naroda koji živi u velikoj Nemačkoj, zemlji sa širokom prostranstvom u kojoj će živeti. Jedan deo ovog prostora, područje uz istočni deo Nemačke koji je bio doista mnogo veći nego sama Nemačka, trebao je da bude osvojen i pripojen Nemačkoj naciji. Godine 1925 u knjizi Mein Kampf, Hitler je već označio Ukrajinu kao važan deo ovog nemačkog životnog prostora. Ukrajina i ostali delovi Istočne Evrope morali su da pripadnu Nemačkoj naciji kako bi ona mogla da postane korisna u "odgovarajućem" stavu. Saglasno nacističkoj propagandi, nacistički mač će osloboditi ovu teritoriju kako bi stvorio prostor za nemačku rasu. Sa nemačkom tehnologijom i njenom preduzimljivošću, Ukrajina bi bila transformisana u područje za proizvodnju žitarica za samu Nemačku. Ali prvo Nemci moraju da oslobode Ukrajinu njene populacije "nižih bića" koja bi po nacističkoj propagandi, trebala da stave svoj rad u službu eksploatisane radne snage nemačkih domova, fabrika i polja – svuda gde su potrebni nemačkoj ekonomiji.

Osvajanje Ukrajine i drugih područja Sovjetskog Saveza dovelo bi do neizbežnog rata sa Sovjetskim Savezom i ovaj rat morao bi biti dobro pripremljen kako bi se postigao konačan uspeh. Na kraju svega ovoga nacističko ministarstvo propagande predvođeno Gebelsom, započelo je kampanju o mogućem genocidu koji je upućivao na boljševike u Ukrajini, strašnom periodu katastrofalne gladi koji je promišljeno optuživao ljutitog Staljina, koji je imao nameru da prisili seljaštvo na prihvatanje socijalističke politike. Ciljevi nacističke kampanje bili su da se pripremi svetsko javno mnjenje na "oslobođenje" Ukrajine od strane nemačkih trupa. Bez obzira na ogromne nemačke napore i zlobnu činjenicu da su neki od nemačkih propagandnih tekstova bili publikovani u engleskim novinama, nacistička kampanja o mogućem "genocidu" u Ukrajini nije bila toliko uspešna na svetskom nivou. Postalo je jasno da je Hitleru i Gebelsu potrebna pomoć u širenju njihovih više nego smešnih glasina u vezi Sovjetskog Saveza. Tu pomoć su pronašli u Sjedinjenim Državama.

William Hearst – Hitlerov prijatelj

William Randolph Hearst je ime multimilionera, koji je odlučio da pomogne nacistima u njihovom psihološkom načinu ratovanja protiv Sovjetskog Saveza. Hearst je bio dobro poznati američki novinarski urednik poznat kao "otac" takozvanih "žutih novina" iliti senzacionističke štampe. William Hearst je započeo svoju karijeru kao novinarski urednik 1885 kada je njegov otac Džordž Hearst, industrijalista i rudarski milioner, senator i vlasnik novina, postavio svog sina kao glavnog za San Francisko "Daily Examiner."

Ovo je takođe bio početak Hearstove novinske imperije, imperije koja je snažno uticala na živote i način razmišljanja ljudi Severne Amerike. Pošto je njegov otac umro, William Hearst je prodao svu industriju i rudnike u svom posedu i započeo investiciju kapitala u svetski žurnalizam.

Njegova prva kupovina bila je časopis New York Morning žurnal, tradicionalna novina koju je Hearst kompletno transformisao u senzacionističko smeće. On je kupovao priče po bilo kojoj ceni, a kada nije bilo zanimljivih događaja ili kriminalnih radnji koje su iziskivale izveštaj, naređivao je novinarima i fotografima da "pripreme" materijal. To je ono što je u stvari karakterisalo "žutu štampu" – laži i "pripremanje" izveštaja serviranih kao istinitih informacija.

Ove laži su Hearst-a učinile milionerom i veoma bitnom personom u novinarskom svetu. Godine 1935 on je bio jedan od najbogatijih ljudi na svetu, sa imovinom procenjenom na 200 miliona dolara. Posle njegove prodaje New York Morning žurnala, Hearst je nameravao da kupi i osnuje dnevne i nedeljne novine koje bi pokrivala celu USA. Godine 1940 William Hearst je posedovao 25 dnevnih novina, 24 nedeljnika, 12 radio stanica, 2 svetska informativna servisa, posao snabdevanja informacijama korišćenih za filmove "Kosmopolitan" filmsku kompaniju, i mnogo što šta drugo. Godine 1948 on je kupio jednu od prvih američkih TV stanica, BWAL – TV Baltimor. Hearstove novine su prodavane u 13 miliona primeraka na dan i imale su blizu 40 miliona čitalaca. Skoro trećina odrasle američke populacije čitalo je Hearst-ove novine svakoga dana. Osim toga, više miliona ljudi u celom svetu primala je informacije i Hearstovih novina, informacionih servisa, filmova i serijskih članaka koje su prevedene i publikovane u ogromnim količinama u celom svetu. Ove činjenice nam demonstriraju kako je Hearst-ova imperija bila u stanju da utiče na američku politiku, a u stvari na svetsku politiku, tokom mnogo godina – na izdanja koja su uključivala protivljenje tome da se USA uključi u Drugi Svetski Rat na strani Sovjetskog Saveza, a kasnije i na to što je ta imperija otvoreno podržala Mekartijev anti-komunistički lov na crvene veštice 1950 godine.

Pogledi Williama Hearst-a su bili ultra konzervativni, nacionalistički i anti-komunistički. Njegova politika je bila politika ekstremne desnice. Godine 1934 je putovao u Nemačku, gde je primljen od strane Hitlera kao gost i prijatelj. Posle ovog putovanja, Hearst-ove novine su postale jako reakcionarne, uvek pune članaka protiv socijalizma, protiv Sovjetskog Saveza i naročito Staljina. Hearst je takođe pokušavao da iskoristi svoje novine u nacističke propagandne svrhe, publikujući serije članaka samog Geringa, koji je bio Hitlerova desna ruka. Protesti mnogih pisaca, u svakom slučaju, primorali su ga da prestane da publikuje takva saopštenja i skloni ih iz tiražnih novina.

Posle svoje posete Hitleru, Hearstove senzacionističke novine bile su zasićene sa "otkrovenjima" u vezi sa događanjima u Sovjetskom Savezu – ubistva, genocid, robovanje, raskoš moćnika i gladovanje naroda – sve su ovo bile udarne vesti skoro svakoga dana. Materijal je obezbeđen Hearst-u od strane Gestapoa, političke policije nacističke Nemačke. Na prvim stranama novina često su se pojavljivale karikature i falsifikovane slike Sovjetskog Saveza, sa Staljinovim portretom kao ubicom koji nosi bodež u svojoj ruci. Mi ne smemo zaboraviti sve ove članke koje su čitali svakoga dana po 40 miliona ljudi širom USA i milioni širom sveta!

Mit koji se odnosi na glad u Ukrajini

Jedna od prvih kampanja Hearstovih novina protiv Sovjetskog Saveza, vrtela se oko tvrdnje da su milioni ljudi umrli usled izgladnjivanja u Ukrajini. Kampanja je počela 18. februara 1935 sa naslovom na prvoj strani novina "Chicago American"-a: "6 miliona ljudi umrlo usled gladi u SSSR-u". Koristeći snabdeveni materijal od strane nacističke Nemačke, William Hearst,

novinarski baron Minhauzen i nacistički simpatizer, počeo je da publikuje i fabrikuje priče u vezi sa genocidom koje su trebale da budu proračunato korišćene u odnosu na boljševike, a koji su navodno prouzrokovali nekoliko miliona mrtvih izgladnjivanjem u Ukrajini. Istina svega ovoga u celosti je bila drugačija. U stvari, ono što je uzelo maha u Sovjetskom Savezu početkom 1930-e bila je velika klasna borba u kojoj su se siromašni seljaci zemljoposednici podigli protiv bogatih zemljoposednika kulaka i započeli borbu za kolektivizaciju, borbu kako bi oformili kolhoze.

Ova velika klasna borba, koja je umešala direktno ili indirektno negde oko 120 miliona seljaka, sigurno je dala podstrek nestabilnosti u proizvodnji agrikulture i nedostatka hrane u nekim regionima. Nedostatak hrane je oslabio narod, a sve je to vodilo do povećanja u broju palih žrtava od epidemijskih bolesti. Ove bolesti su bile u to vreme nažalost zajedničke za ceo svet koji se u to vreme suočavao sa njima. Između 1918 i 1920 godine epidemija španskog gripa prouzrokovala je smrt oko 20 miliona ljudi u USA i Evropi, ali niko nije optužio vlade ovi država da su pobili sopstvene građane. Činjenica je da ove vlade ništa nisu mogle da urade u suočavanju sa epidemijom ove vrste. Jedino sa razvojem penicilina tokom Drugog Svetskog Rata, bilo bi moguće takvu epidemiju efektivno suzbiti. Ovo nije postalo generalno pristupačno sve do kraja 1940-e godine i kasnije.

Hearstovi novinski članci, koji su tvrdili da su milioni ljudi umrli usled gladi u Ukrajini – glad je proračunato pretpostavljala provokaciju komunista, bili su prikazivani u grafičkim i brojačanim pojedinostima. Hearstove novine su koristile svaki mogući smisao kako bi predstavile svoje laži kao istinu i uspele da utiču na javno mnjenje u kapitalističkim zemljama da se oštro okrene protiv Sovjetskog Saveza. Ovo je bio početak prvog velikog mita koji je stvorio milione onih koji su umirali u Sovjetskom Savezu. U jeku protesta protiv pretpostavljenog komunističkog izazivanja gladi koje zapadne novinske agencije nisu imale nameru da obuzdaju, niko nije bio zainteresovan da sasluša poricanja Sovjetskog Saveza i kompletno izlaganje o Hearstovim novinskim lažima. Takva situacija je bila prisutna od 1934 do čak 1987 godine! Za više od 50 godina nekoliko generacija ljudi u celom svetu je našlo utočište u ovim klevetama, koje su imale negativan pogled na socijalizam u SSSR-u.

Hearstova masmedijska imperija 1998.

William Hearst je umro 1951 godine u svojoj kući na Beverli Hillsu u Kaliforniji. Hearst je ostavio iza sebe masmedijsku imperiju koja do današnjeg dana nastavlja da širi svoje reakcionarne poruke kroz ceo svet. Hearst korporacija je jedno od najvećih preduzeća na svetu, koje objedinjuje više od 100 kompanija i zapošljava oko 15 000 ljudi. Hearstova imperija danas ima u svom posedu: dnevne novine, magazine, knjige, radio, TV stanice, kablovsku televiziju, novinske i multimedijalne agencije.

52 godine pre objavljivanja istinitih događaja

Nacistička dezinformaciona kampanja u vezi sa Ukrajinom nije umrla sa porazom nacističke Nemačke u Drugom svetskom ratu. Nacističke laži su ponovo uzete od strane CIA-e i MI5, uvek garantujući istaknuto mesto u propagandnom ratu protiv Sovjetskog Saveza. Mekartijev antikomunistički lov na crvene veštice posle Drugog svetskog rata, takođe je počivao na pričama o milionima onih koji su umrli usled gladi u Ukrajini. Godine 1953, knjiga na ovu temu je objavljena u Americi. Ova knjiga je imala naslov "Mračne radnje Kremlja". Tu publikaciju su

finansirale ukrajinske izbeglice u SAD, ljudi koji su izvršili kolaboraciju sa nacistima u Drugom svetskom ratu i kojima je američka vlada dala politički azil predstavljajući ih svetu kao "demokrate".

Kada je Regan izabran u američko predsedništvo započeo 1980 antikomunistički krstaški rat, propaganda u vezi sa milionima onih koji su umrli u Ukrajini je ponovo zaživela. Godine 1984 profesor sa Harvarada je publikovao knjigu nazvanu "Ljudski život u Rusiji", gde je ponovio sve lažne informacije proizvedene u Hearst-ovim novinama 1934 godine. Kasnije, 1984 mi nailazimo na nacističke laži i falsifikate koji datiraju od 1930 i ponovo oživljavaju, ali ovoga puta pod "respektabilnim" plaštom američkog univerziteta. Ali ovo nije bio kraj svega ovoga. Godine 1986 još jedna knjiga se pojavila na ovu temu nazvana "Žetva očajanja", napisana od strane bivšeg člana britanske tajne službe Roberta Konkvista, sada profesora na Stamford Univerzitetu u Kaliforniji. Za svoj rad na knjizi Konkvist je primio 80 000 američkih dolara od strane Ukrajinske Nacionalne organizacije u emigraciji. Ova organizacija je takođe uložila novac za snimanje filma godine 1986 koji je nazvan "Žetve očajanja" i u kome je uzet materijal iz Konkvist-ove knjige. Do tada ljudi u USA koji su tvrdili da je u Ukrajini počinjen genocid, podigli su taj broj na čak 15 miliona!

Bez obzira na sve te silne milione žrtava gladi u Ukrajini na koje su ukazivale Hearstove novine u Americi, bezbroj puta ponavljane u knjigama i filmovima, činjenica je da su to bile besmislene informacije. Kanadski žurnalista Douglas Tottle, precizno je izneo falsifikate u svojoj knjizi "Prevara, glad i fašizam" – ukrajinski mit o genocidu od Hitlera do Harvarda, koja je objavljena u Torontu 1987. Među ostalim stvarima, Tottle je dokazao da je fotografski materijal na kome se nalaze stravične slike izgledne dece, korišćen i uzet iz publikacija 1922 godine u vreme kada su milioni ljudi umirali usled gladi i ratnih uslova pošto je osam stranih armija upalo u SSSR tokom građanskog rata 1918-1921. Douglas Tottle iznosi nam činjenice zaokružujući izveštaj o navodnoj gladi u Ukrajini 1934 i iznosi raznovrsne laži kojima su se služile Hearstove novine. Žurnalista koji je u jednom dugom periodu slao izveštaje i fotografije iz područja koje su navodno bile poznate po izglednjivanju bio je Tomas Walker čovek koji nije nikada kročio nogom u Ukrajinu, a ni u Moskvi nije bio duže od par dana. Ove činjenice je obelodanio žurnalista Luis Fišer, dopisnik iz Moskve časopisa "Nacija" koje su bile američke novine. Fišer je takođe obelodanio da je žurnalista M. Perot, stvarni Hearst-ov dopisnik iz Moskve, slao Hearstu izveštaje koje nikada nisu publikovane i koje su se odnosile na izvrsnu žetvu postignutu u SSSR-u 1933 i napredak u samoj Ukrajini. Tottle je takođe dokazao da je žurnalista koji je pisao izveštaje o gladi u Ukrajini – Thomas Walker, zapravo Robert Green i da je bio robijaš koji je pobjegao iz državnog zatvora u Koloradu! Ovaj gospodin Walker ili Green je uhapšen kada se vratio u USA i kada se pojavio na sudu, priznao je da nikada nije ni bio u Ukrajini. Sve ove laži koje se odnose na milione onih koji su umrli u Ukrajini 30-ih godina 20 veka, gladi koja je navodno izrežirana od strane Staljina, raskrinkana je 1987 godine! Nacista Hearst, policijski agent Konkvist i ostali su izmislili milione žrtava uz pomoć svojih laži i lažnih izveštaja. Čak i danas Hearstove nacističke priče se i dalje ponavljaju u knjigama koje su napisane od strane autora plaćenih od strane desničara koji imaju određene interese.

Hearstove novine imajući monopolističku poziciju u mnogim državama SAD, imajući informacione agencije u celom svetu, bile su ogromni megafon samog Gestapoa. U svetu u kome je dominirao monopolistički kapital, bilo je omogućeno Hearstovim novinama da transformišu

laži Gestapoa u "istine" emitovane na stranicama novina, radio stanicama i kasnije na TV kanalima celoga sveta. Kada je Gestapo nestao, prljavi propagandni rat protiv socijalizma u SSSR-u nastavio je da bude bezobziran, ovoga puta sa CIA-om kao novim pokroviteljem. Antikomunističke kampanje američkih novina nisu prestajale sa omalovažavanjima. Poslovi su nastavljani kao i obično, prvo su instrukcije dolazile od Gestapoa, a kasnije od CIA-e.

Robert Konkvist u srcu mitova

Ovaj čovek koji je tako široko citiran u buržoaskim novinama, istinski besednik buržoazije, zaslužuje da se na njega obrati specifična pažnja na ovom mestu. Robert Konkvist je jedan od dva autora koji su najviše pisali o milionima umrlih u Sovjetskom Savezu. On je uistinu kreator svih mitova i laži koje se odnose na Sovjetski Savez i koje su bile širene sve do Drugog svetskog rata. Konkvist je pre svega poznat po svojim knjigama "Veliki Teror" (1969) i "Žetve očajanja" (1986). Konkvist piše o milionima onih koji su umrli usled gladi u Ukrajini, u gulazima koji su predstavljali radničke kampove i tokom sudskih istraga u periodu 1936-1938, koristeći kao sredstva informacije ukrajinskih emigranata koji žive u USA i pripadaju desničarskim partijama, a koji su kolaborirali sa nacistima u Drugom svetskom ratu. Mnogi od Konkvistovih heroja bili su poznati po tome što su bili ratni kriminalci koji su učestvovali u genocidu nad ukrajinskim Jevrejima 1942. Jedan od ovih ljudi bio je Mikola Lebed, osuđen kao ratni kriminalac posle Drugog svetskog rata. Lebed je bio šef bezbednosti u Lvovu tokom nacističke okupacije i predsedavao je tokom stravičnog proganjanja Jevreja koje je uzelo maha 1942 godine. Godine 1949 CIA je primila Lebeda u USA gde je radio kao čovek zadužen za širenje dezinformacija.

Stil koji preovladava u Konkvistovim knjigama je nasilni i fanatični antikomunizam. U svojoj knjizi 1969 godine, Konkvist nam govori da broj onih koji su umrli usled gladi u Sovjetskom Savezu između 1932-1933 iznosi između 5 miliona do čak 6 miliona ljudi, a da je pola od toga bilo Ukrajinaca. Ali godine 1983, tokom Reganovog antikomunističkog krstaškog rata, Konkvist je podvlačio da je glad u 1937 godini porasla na 14 miliona žrtava! Takve preokrenute tvrdnje su trebale da budu dobro nagrađene : godine 1986 on je pristao da Reganu napiše materijal za njegovu predsedničku kampanju koja je imala za cilj da pripremi američki narod na sovjetsku invaziju. Pitanje u tekstu je glasilo : "Šta raditi kada Rusi dođu – priručnik za preživljavanje!". Čudne reči dolaze od strane jednog profesora istorije!

Činjenica je da nema ničega čudnog u svemu ovome, jer dolazi od strane čoveka koji je potrošio ceo svoj život živeći od laži i fabrikovanih besmislica koje su se odnosile na Sovjetski Savez i Staljina - dolaze od čoveka koji je prvo radio kao agent tajne službe, a zatim kao pisac i profesor na Stamford Univerzitetu u Kaliforniji. Konkvistova prošlost je izneta u Gardijanu 27 januara 1978 u članku koji ga indentifikuje kao bivšeg agenta u odeljenju za dezinformacije Britanske tajne službe – Informaciono istraživačko odeljenje (IRD). IRD je bila sekcija stvorena 1947 (originalano nazvana Komunistički Informacioni Biro) čiji je glavni zadatak bila borba protiv komunističkog delovanja u celom svetu na taj način što su projektovane priče među političarima, žurnalistima i ostalima koji su bili u poziciji da utiču na javno mnjenje. Aktivnosti IRD-a su bile široko rasprostranjene, sve do samih granica Britanije. Kada je IRD trebala da bude formalno raspuštena 1977 godine, kao rezultat razotkrivanja njenog učešća u saradnji sa ekstremnom desnicom, otkriveno je takođe da u samoj Britaniji više od 100 dobro poznatih žurnalista ima kontakt sa IRD-om, koji ih redovno snabdeva materijalom za članke. Ovo je bila rutina u

nekoliko većih britanskih novina, kao što su : Financial Times, The Times, Economist, Daily Mail, Daily Mirror, The Express, The Guardian i ostali. Činjenice iznesene u Gardijanu zbog toga nam daju uputstvo o tome kako je tajna služba bila u stanju da manipuliše, pružajući lažne informacije javnosti.

Robert Konkvist je radio za IRD od njegovog osnivanja pa sve do 1956 godine. Konkvistov zadatak bio je doprinos stvaranju mita takozvane "crne istorije" Sovjetskog Saveza – predstavljanje lažnih priča kao činjenica i distribuiranih među žurnalistima i ostalima koji su sposobni da utiču na javno mnjenje. Posle njegovog formalnog napuštanja IRD-a, Konkvist je nastavio da piše knjige dobijajući sugestije od IRD-a, sa podrškom tajne službe. Njegova knjiga "Veliki Teror", bazirana na desničarskim tekstovima moćne borbe koja je uzela maha u SSSR-u 1937 godine, bila je u stvari rekompilacija teksta koji je napisao dok je radio za tajnu službu. Knjiga je završena i publikovana uz pomoć IRD-a. Treća publikacija je brzo kupljena od strane Praeger novina, normalno ujedinjenim sa publikacijom literature koja vodi poreklo iz CIA izvora. Namena Konkvistove knjige bilo je prezentovanje "korisnih budala" kao što su bili univerzitetski profesori i ljudi koji su radili u novinama, radiju i na TV-u, kako bi se osiguralo da laži Konkvista i ekstremne desnice nastave svoje širenje kroz populaciju. Konkvist je do današnjeg dana ostao za desničarske istoričare jedan od najvažnijih izvora materijala koji se odnosi na SSSR.

Aleksandar Solženjicin

Druga osoba koja je oduvek uzimala učešće u knjigama i člancima o navodnim milionima onih koji su izgubili svoje živote ili slobodu u SSSR-u je ruski autor Aleksandar Solženjicin. Solženjicin je postao poznat u kapitalističkom svetu krajem 1960-e sa svojom knjigom "Arhipelag Gulag". On sam je bio osuđen 1946 godine na 8 godina u radničkom kampu zbog kontrarevolucionarnih aktivnosti u obliku antisovjetske propagande. Po rečima Solženjicina, borba protiv nacističke Nemačke u Drugom Svetskom Ratu mogla je biti izbegnuta da je sovjetska vlada prihvatila kompromis sa Hitlerom. Solženjicin je takođe optužio sovjetsku vladu i Staljina da su bili čak i gori od Hitlera sa njegove tačke gledišta, jer su podstakli smrtonosne efekte ratom koji je ostavio posledice na narod SSSR-a. Solženjicin nije krio svoje simpatije prema nacistima. On je bio dokazani izdajnik.

Solženjicin je započeo godine 1962 da publikuje knjige u Sovjetskom Savezu sa pristankom i uz pomoć Nikite Hruščova. Prva knjiga koju je publikovao bila je "Jedan dan u životu Ivana Denisoviča", koja se odnosila na život zatvorenika. Hruščov je iskoristio Solženjicinove tekstove da bi se borio protiv Staljinovog socijalističkog nasleđa. Godine 1970 Solženjicin je dobio Nobelovu nagradu za literaturu sa svojom knjigom "Arhipelag Gulag". Njegova knjiga je zatim počela da se publikuje u ogromnim količinama kapitalističkih zemalja, a njen autor je postao jedan od najdragocenijih instrumenata imperijalizma u borbi protiv socijalizma Sovjetskog Saveza. Njegovi tekstovi o radničkim kampovima su bili dodati propagandi o navodnim milionima žrtava u SSSR-u i predstavljeni u kapitalističkim masmedijima kao mišljenje koje je bilo istinito. Godine 1974 Solženjicin je odbacio svoje sovjetsko državljanstvo i emigrirao u Švajcarsku, a zatim u Ameriku. U to vreme on je bio smatran od strane kapitalističkih novina kao jedan od najvećih boraca za slobodu i demokratiju. Njegove simpatije prema nacistima su zakopane kako ne bi smetale u propagandnom ratu protiv socijalizma.

U USA Solženjicin je često pozivan da govori na važnim skupovima. On je na primer bio glavni govornik na AFL-CIO ujedinjenom kongresu 1975 godine, a 15 jula 1975 bio je pozvan da održi predavanje o svetskoj situaciji u američkom Senatu! Njegova predavanja koja su se svodila na jako nasilne i provokativne agitacije, bile su jako sumnjive i propagandističke sa svih mogućih reakcionarnih pozicija. Između ostalog on je agitovao da Vijetnam bude napadnut ponovo posle svoje pobede nad Amerikom. I više od toga:posle 40 godina fašizma u Portugalu,kada su levičarski oficiri uzeli moć u narodnoj revoluciji 1974 godine, Solženjicin je počeo da vrši propagandu favorizujući američku vojnu intervenciju u Portugalu, koja bi se po njemu priključila Varšavskom paktu ukoliko SAD ne interveniše. U svojim predavanjima, Solženjicin je oduvek ponižavao oslobođenje portugalskih kolonija u Africi od imperijalizma.

Postalo je jasno da je pogonska snaga Solženjicinovih govora bio oduvek prljavi rat protiv socijalizma – od navodnih egzekucija nekoliko miliona ljudi u Sovjetskom Savezu, do desetina i stotina Amerikanaca koju su bili zatvoreni i mučeni, po samom Solženjicinu,u severnom Vijetnamu. Ova Solženjicinova ideja da su Amerikanci korišćeni kao roblje u severnom Vijetnamu proširile se posle "Rambo filmova" u vezi sa vijetnamskim ratom. Američki žurnalisti koji su se usuđivali da pišu i favorizuju mirno rešavanje konflikta između SAD i SSSR-a, optuživani su od strane Solženjicina u njegovim govorima da su postali potencijalni izdajnici. Solženjicin je takođe propagirao i favorizovao porast američkih vojnih kapaciteta protiv SSSR-a, u kojima je zahtevao da budu još snažniji kada su u pitanju tenkovi i avioni – do čak 7 puta, dok je što se tiče atomskog naoružanja smatrao da SAD treba da budu opremljeniji od 3 do do čak 5 puta od SSSR-a. Solženjicinova predavanja o SSSR-u, reprezentovala su glas ekstremne desnice. Ali on sam je čak išao mnogo dalje u svojoj javnoj podršci fašizmu.

Podrška Frankovom fašizmu

Pošto je Franko umro 1975 godine, španski fašistički režim je počeo da gubi kontrolu nad političkom situacijom, a na početku 1976 događaji u Španiji su zauzeli centralno mesto u zainteresovanosti svetskog javnog mnjenja. Održavani su štrajkovi i demonstracije na kojima se tražila demokratija i sloboda, a Frankov naslednik kralj Juan Karlos, obavezao se veoma oprezno da će uvesti izvesnu liberalizaciju kako bi umirio socijalnu uznemirenost.

U jednom od najvažnijih momenata u Španskoj političkoj istoriji, Aleksandar Solženjicin se pojavio u Madridu i dao jedan intervju programu "Directismo" jedne subotnje večeri, 20 marta u vreme najveće gledanosti (pogledati španske novine, ABC i Ya 21 marta 1976 godine). Solženjicin, koji je unapred bio upoznat sa pitanjima, iskoristio je priliku da izloži svakakve vrste reakcionarnih izjava. Njegova namera nije bila da podrži kraljevu takozvanu liberalizaciju mera. Čak naprotiv, Solženjicin je upozoravajući istupao protiv demokratskih reformi. U svom televizijskom intervjuu on je izjavio da je 110 miliona Rusa umrlo nasilnim putem ili su bili žrtve socijalizma i uporedio je "robovanje sa kojim je sovjetski narod bio suočen naspram slobode koju su Španci uživali". Solženjicin je takođe optužio progresivne krugove samih "utopista" koji nameravaju da Španiju učine diktatorskom državom. Pod progresivnim krugovima on je mislio na svakoga u demokratskoj opoziciji u kojoj su bili – liberali, socijal-demokrati ili komunisti. "Poslednje jeseni", kaže Solženjicin," svetsko javno mnjenje je bilo veoma zabrinuto za sudbinu španskih terorista (španski antifašisti su osuđeni na smrt od strane

Frankovog režima). Sve vreme progresivno javno mnjenje tražilo je demokratsku političku reformu dok je podržavalo akte terorizma. Oni koji su težili brzom demokratskoj reformi da li su uopšte shvatili šta će se desiti sutra ili dan posle toga? U Španiji će možda biti demokratije sutra, ali posle sutrašnjeg dana hoće li biti sposobni da izbegnu pretvaranje demokratije u totalitarizam? "Oprezno ispitivan od strane žurnalista da li takve izjave mogu biti viđene kao podrška režimima u zemljama gde nije bilo slobode, Solženjicin je odgovorio : "Ja znam samo jedno mesto gde ne postoji sloboda i to je Rusija". Solženjicinove izjave na španskoj televiziji bile su direktna podrška španskom fašizmu, ideologiji koju je on podržavao još mnogo godina.

Ovo je jedan od razloga zašto se Solženjicin krio od očiju javnosti u svom 18-to godišnjem egzilu u SAD i jedan od razloga zašto je počeo da dobija nešto manje od totalne podrške kapitalističkih vlada. Za kapitaliste to je bio dar od samog Boga da iskoriste čoveka kao što je Solženjicin u svom prljavom ratu protiv socijalizma, ali sve ima svoje granice. U novoj kapitalističkoj Rusiji, ono što određuje podršku zapada političkim grupama je čista i jednostavna mogućnost obavljanja dobrog posla sa visokom profitima pod okriljem ovakvih grupa. Fašizam kao alternativni politički režim za Rusiju nije smatran kao dobar za posao. Zbog ovog razloga Solženjicinovi politički planovi za Rusiju su mrtvo slovo na papiru sve dok zapad podržava njihovo poslovanje. Ono što Solženjicin želi u Rusiji je povratak autoritarnog carskog režima, ruku pod ruku sa tradicionalnom Ruskom pravoslavnom crkvom! Čak ni najarogantniji imperijalisti nisu zainteresovani za podršku ovako velikoj političkoj gluposti. Ako bi tražili nekoga ko podržava Solženjicina na zapadu, mogli bi da ga nađemo među glupanima ekstremne desnice.

Nacisti, policija i fašisti

Dolazimo na kraju do toga da su ovo neki od najznačajnijih snabdevača buržoaskih mitova koji se odnose na milione onih koji su navodno umrli ili bili zatočeni u Sovjetskom Savezu: nacista William Hearst, policijski agent Robert Konkvist i fašista Aleksandar Solženjicin. Konkvist je igrao vodeću ulogu, sve dok je uz pomoć svojih informacija bio koristan za svetske masmedije i bio čak baza na kojoj su se zasnivali školski i univerzitetski sistemi. Konkvistov rad je bez sumnje prvorazredno delo policijske dezinformacije. Godine 1970, Konkvist je dobio ogromnu pomoć od strane Solženjicina i serije drugorazrednih likova poput Andreja Sakharova i Roja Medvedeva. U dodacima koji su se pojavili svuda po svetu, brojni ljudi koji su se posvetili spekulisanju oko broja umrlih i mučenih su bogato nagrađivani od strane buržoaskih novina. Ali istina je konačno iznesena i pokazano je pravo lice ovih falsifikatora istorije. Gorbačovljevo naređenje da se otvore partijski tajni arhivi radi istorijske istrage, imali su posledice koje niko unapred nije mogao predvideti.

Arhivi demonstriraju propagandne laži

Špekulacije o milionima onih koji su umrli u Sovjetskom Savezu je deo prljavog propagandnog rata protiv Sovjetskog Saveza i zbog svega ovoga negiranje i objašnjenja data od strane ovog društva nikada nisu shvaćena ozbiljno, a takođe nikada nisu našle mesto u kapitalističkim novinama. Na kraju krajeva, kontrirajući svemu ovome činjenice su ignorisane dok su "specijalisti" kapitalom kupovali prostor u medijima koliko god su želeli šireći svoje fikcije. I kakve su te fikcije zapravo bile? Šta zapravo milioni umrlih i zatočenih po tvrdnjama Konkvista i

ostalnih "kritičara" imaju zajedničko; da li je to bio rezultat sličnih laži i procena u vidu metoda koji su imali nedostatak naučne osnove?!

Prevarantski metodi daju milionski porast mrtvih

Konkvist, Solženjicin, Medvedev i ostali koriste statistike publikovane od strane Sovjetskog Saveza, na primer, nacionalni popis stanovnika, kome su dodali pretpostavljeni populacioni rast bez ikakvog vođenja računa o situaciji u zemlji. Na ovaj način oni su doneli svoje zaključke o tome kako je mnogo ljudi moralo da bude u zemlji krajem tih godina. Za ljude koji su nestajali tvrdilo se da su umrli ili su bili zatočeni zbog socijalizma. Metod je jednostavan ali u isto vreme i kompletno prevarantski. Ovaj tip "otkrovenja" tako važnih političkih događaja nikada ne bi bio prihvaćen da se to otkrovenje odnosilo na zapadni svet. U takvom slučaju sigurno da bi profesori i istoričari protestovali protiv takvih fabrikacija. Ali čim je SSSR bio objekt takvih fabrikacija, one su bile i prihvatljive. Jedan od razloga je sigurno i taj što su profesori i istoričari smestili svoj profesionalni uspeh ispred svog profesionalnog integriteta.

U brojkama, koji su bili zaključci ovih "kritika"? Saglasno Robertu Konkvistu (u proceni koju je napravio 1961 godine) 6 miliona ljudi je umrlo usled gladi u SSSR-u ranih 30-ih početkom 20 veka. Ovaj broj Konkvist povećava na 14 miliona godine 1986. U odnosu na to što je rekao u vezi gulaga kao radničkih kampova, tamo je bilo smešteno prema Konkvistu 5 miliona zatvorenika 1937 pre čistke u partiji, koje je vojni i državni aparat započeo. Posle početka čistke, po Konkvistu je tokom 1937-38 bilo dodato još 7 miliona zatvorenika, praveći od toga konačan broj od 12 miliona zatvorenika u radničkim kampovima godine 1939. I ovih 12 miliona bi po Konkvistu trebalo da predstavljaju jedino političke zatvorenike. U radničkim kampovima su bili takođe zatočeni obični kriminalci, koji su prema Konkvistovom mišljenju trebali daleko brojem da nadmaše političke zatvorenike. Ovo znači prema mišljenju Konkvista da je tamo otprilike trebalo da bude oko 25-30 miliona zatvorenika u radničkim kampovima Sovjetskog Saveza.

Ponovo po samom Konkvistu, milion političkih zatvorenika su pogubljeni između 1937 i 1939, a drugih 2 miliona su umrli usled gladi. Konačna izmišljotina odnosi se na čistku od 1937-1939, gde je po Konkvistu stradalo 9 miliona od kojih je 3 miliona umrlo u zatvoru. Ovaj prikaz bio je odmah predmet "statističkog nameštanja" od strane Konkvista koji mu je omogućio da dođe do zaključaka da su boljševici usmrtili ne manje od 12 miliona političkih zatvorenika između 1930-1953. Dodajući ovaj prikaz broju onih koji su umrli usled takozvane gladi 30-ih, Konkvist je došao do zaključka da su boljševici ubili 26 miliona ljudi. U jednoj od svojih poslednjih statističkih manipulacija, Konkvist je tvrdio da je 1950 godine bilo 12 miliona političkih zatvorenika u SSSR-u.

Aleksandar Solženjicin koristio je više ili manje slične statističke metode kao i Konkvist. Ali koristeći ove pseudo-naučne metode na osnovama različitih premisa došao je čak do mnogo ekstremnijih zaključaka. Solženjicin je prihvatio Konkvistovu procenu od 6 miliona mrtvih koji su proizlazili usled izgladnjivanja od 1932-33. Bez obzira na sve što se odnosilo na čistke od 1936-39, on je verovao da je najmanje 1 milion ljudi godišnje umiralo. Solženjicin je podigao konačan broj govoreći nam da su usled kolektivizacije do Staljinove smrti 1953 komunisti ubili 66 miliona ljudi u SSSR-u. Na vrhu optužbi on drži da je sovjetska vlada odgovorna za smrt 44 miliona Rusa koji su ubijeni u toku Drugog svetskog rata. Solženjicinov zaključak je da su "110

miliona Rusa žrtve socijalizma". Što se tiče odnosa prema zatvorenima, Solženjicin nam govori o tome da je broj ljudi u radničkim kampovima 1953 godine iznosio 25 miliona.

Gorbačov otvara arhive

Zbirka fantazija prikazana je nad produktom ekstremno dobro plaćenih fabrikacija, koje su izašle u buržoaskoj štampi 1960, uvek prezentovanih kao stvarne činjenice određene kroz aplikaciju naučnog metoda.

Iza ovih fabrikacija sakrivale su se zapadne tajne službe,pre svih CIA i MI5. Udar masmedija na javno mnjenje bio je toliko veliki,da čak i danas oblikuje uverenje o istinitosti u velikom delu populacije zapadnih zemalja.

Sramna situacija se još i pogoršala. U samom Sovjetskom Savezu, gde Solženjicin i ostali dobro poznati "kritičari" kao što su Andrej Sakharov i Roj Medvedev nisu mogli naći nikoga da podrži njihove fantazije, suštinske promene su uzele maha 1990. U novom "slobodnom novinarstvu" otvorenim od strane Gorbačova, sve što se protivilo socijalizmu smatrano je pozitivnim, jer je donosilo katastrofalne rezultate. Nepostojeća špekulativna naduvavanja zauzela su mesto u broju onih koji su umrli ili zatočeni pod socijalizmom, a danas pomešanih zajedno sa grupom od 10 miliona "žrtava" komunizma.

Histerija Gorbačovih "slobodnih novina" progurala su laži Konkvista i Solženjicina. U isto vreme Gorbačov je otvorio arhive Centralnog Komiteta u svrhu istorijskog istraživanja, na zahtev slobodnih novina. Otvaranje arhiva Centralnog Komiteta Komunističke Partije je uistinu centralno pitanje u ovoj zamršenoj priči i to iz dva razloga: delimično zbog toga što u arhivama mogu biti nađene činjenice koje mogu rasvetliti istinu. Ali čak mnogo važnija je činjenica da ovo suludo špekulisanje u vezi sa brojem onih koji su ubijeni ili zatočeni u Sovjetskom Savezu, a zbog kojeg je bilo zahtevano otvaranje arhiva, bude prikazano i potvrđeno. Svaki od ovih špekulanata tvrdili su da će slučajevi mrtvih i zatočenih biti dokazani: Konkvist, Sakharov, Medvedev i svi ostali. Ali kada su arhivi otvoreni i istraživački izveštaji bazirani na aktuelnim dokumentima publikovani,dogodilo se nešto zaista čudno. Iznenada su Gorbačove slobodne novine i špekulanti naprosto izgubili interesovanje za arhive u kojima su zabeleženi podaci o zatočenim i mrtvim ljudima.

Rezultate istraživanja arhiva Centralnog Komiteta koja su izneli ruski istoričari Zemskov, Dugin, Hlevenjuk, pojavila su se u naučnim časopisima od 1990 i bila su sasvim neprimetna. Izveštaji koji su nosili rezultate istorijskih istraživanja bili su potpuno suprotni u odnosu na naduvane podatke gledajući u brojkama, koje su iznele "slobodne novine" i u kojima se tvrdilo da je to bilans zatočenih i mrtvih. Zbog svega toga njihov sadržaj ostao je neobjavljen. Izveštaji su publikovani u niskotiražnim naučnim časopisima praktično nepoznati za javnost u potpunosti. Izveštaji rezultata naučnih istraživanja mogli su tek nešto malo da se takmiče sa novinarskom histerijom, tako da su laži Konkvista i Solženjicina nastavile da dobijaju podršku od strane dela populacije bivšeg SSSR-a. Na zapadu takođe,izveštaji ruskih istraživanja kaznenog sistema pod Staljinom bio je totalno ignorisan na glavnim stranama novina,a takođe i u vestima na TV-u. Zašto?

Šta je rusko istraživanje pokazalo?

Istraživanje sovjetskog kaznenog sistema je izneto u izveštaju od približno 9000 strana. Autori ovog izveštaja su bili mnogi, ali najpoznatiji među njima su ruski historičari : V.N.Zemskov, A.N.Dugin i A.V.Hlevnjuk. Njihov rad koji je započeo sa svojim izdanjima 1990 i bio dovršen 1993, publikovan je skoro u celosti. Zapad je došao do saznanja o izveštajima, što je bio rezultat saradnje između istraživača različitih zapadnih zemalja. Dva rada sa kojima je prisutni autor srodan su : onaj koji se pojavio u francuskom žurnalu "l'Histoire" u septembru 1993, pisan od strane Nikolasa Werth-a, šefa francuskog naučnog istraživačkog centra-CNRS (Centre National de la Recherche Scientifique), i rad objavljen u američkom žurnalu "American Historical Review" od strane J.Arch-a Getty-a, profesora istorije univerziteta u Kaliforniji Riversajd u saradnji sa G.T. Rettersporn-om CNRS istraživačem i ruskim istraživačem Zemskovim iz instituta Ruske istorije (delom Ruske Akademije Nauka). Današnje knjige su proizašle iz materije pisane od strane gore imenovanih istraživača ili od strane ostalih iz istog istraživačkog tima. Pre nego što krenem dalje želeo bi da razjasnim kako se ne bi pojavljivale konfuzije u budućnosti, da nijedan od naučnika koji je učestvovao u istraživanju nije imao socijalistički pogled na svet. Čak naprotiv njihov pogled je buržoaski i anti-socijalistički. U stvari, mnogi od njih su potpuno reakcionarni.Ovo je rečeno da čitalac ne bi zamišljao kako je ono što je izneto u daljem tekstu samo produkt nekakve "komunističke zavere". Ono što se dogodilo je to da su gore navedeni istraživači jasno izložili laži Konkvista, Solženjicina, Medvedeva i ostalih i to uradili čisto iz razloga kako bi stavili svoj profesionalni integritet na prvo mesto,ne dopuštajući sebi da budu graditelji za propagandne ciljeve.

Rezultati ruskog istraživanja odgovorili su na veliki broj pitanja u vezi sa sovjetskim kaznenim sistemom.Za nas je Staljinova era ono što nas najviše zanima i to je ono mesto gde treba tražiti razlog za debatu. Postavićemo brojna specifična pitanja i tražiti naše odgovore u žurnalima l'Histoire i American Historical Review. Ovo će biti najbolji način da se u debatu unesu neki od najvažnijih aspekata sovjetskog kaznenog sistema. Pitanja su sledeća:

1. Od čega se sovjetski kazneni sistem sastojao?
2. Koliko je tamo bilo zatvorenika-političkih i nepolitičkih?
3. Koliko je ljudi umrlo u radničkim kampovima?
4. Koliko ljudi je bio osuđeno na smrt u godinama pre 1953, naročito za vreme čistke 1937-1938?
5. Koliko dugo u proseku su ljudi osuđivani na kaznu zatvora?

Posle odgovora na ovih pet pitanja, diskutovaćemo o kaznama određenim u dve grupe koje su često pomenute u vezi sa zatočeništvom i stopom smrtnosti u SSSR-u, tj.kulacima zatočenim 1930 i kontra-revolucionarima zatočenim od 1936-1938.

1. Radni kampovi u kaznenom sistemu

Dozvolite da počnemo sa pitanjem prirode sovjetskog kaznenog sistema. Posle 1930 sovjetski kazneni sistem uključivao je zatvore, radničke kampove, radničke kolonije gulaga, specijalne otvorene zone i obevezu plaćanja novčane kazne. Ko god je bio optužen, uglavnom je vreme provodio u pritvoru dok se tokom istrage ne ustanovi da li je možda nevin i na taj način bio bi oslobođen ili bi bio poslat na sud. Optužena osoba na suđenju mogla bi se proglasiti nevinom (i bila bi oslobođena) ili proglašena krivom. Ako se ustanovi da je osoba kriva, moglo bi joj se narediti da plati novčanu kaznu, bude određeni period u zatvoru ili što se retko kad dešavalo, suoči sa egzekucijom. Novčana kazna mogla bi biti određena procentualno od njegove zarade za dati vremenski period. One presude za koje bi bila propisana zatvorska kazna u određenom periodu, mogle bi da uključe različite vrste zatvorskih kazni zavisno od umešanosti u sam zločin.

U radnički kamp gulaga poslani su oni koji su počinili ozbiljan zločin (ubistva, pljačke, silovanja, ekonomske malverzacije...itd), kao i veliki broj onih koji su bili zatočeni zbog kontrarevolucionarnih aktivnosti. Ostali kriminalci osuđeni na kaznu zatvora dužu od 3 godine mogli su takođe da se pošalju u radničke kampove. Posle izvesnog vremena provedenog u radničkom kampu, zatvorenik bi mogao biti premešten u radničku koloniju ili specijalnu otvorenu zonu.

Radnički kampovi su bili veoma prostrana područja gde su zatvorenici živeli i radili pod bliskim nadzorom. Za njih su rad i odsustvo tereta na leđima društva bili očigledno neophodni. Nijedna osoba ne može biti zdrava bez rada. Moguće je da su ljudi tih dana mislili kako je ovo užasna stvar, ali tako je to bilo. Broj postojećih radničkih kampova 1940 bio je 53.

Postojalo je 425 radničkih kolonija gulaga. Ovo su bile mnogo manje jedinice od radničkih kampova, sa slobodnijim režimom i manjim nadzorom. Ovde su se slali zatvorenici sa kraćim zatvorskim kaznama – ljudi koji su počinili manje ozbiljne kriminalne ili političke prekršaje. Oni su slobodno radili u fabrikama ili na zemlji i formirali delove civilnog društva. U više slučajeva cela plata zarađena na osnovu rada pripadala je zatvoreniku, koji je sa dosta respekta tretiran kao i svaki drugi radnik.

Specijalne otvorene zone bile su sveopšte gledano agrikulturna područja za one koji su proterani, kao što su kulaci čija je imovina bila ekspropisana tokom kolektivizacije. Ostali ljudi za koje se našlo da su krivi za manja kriminalna ili politička dela mogli su takođe da odsluže svoje kazne na ovim područjima.

454.000 nije 9 miliona!

2. Drugo pitanje se odnosi na to koliko je zatvorenika bilo zatočeno i koliko običnih kriminalaca.

Ovo pitanje uključuje one koji su bili zatočeni u radničkim kampovima, kolonijama gulaga i zatvorima (mislimo da bi trebalo zapamtiti i to da je u radničkim kolonijama bilo u više slučajeva delimično lišavanje slobode). Dodata tabela pokazuje podatke koji se pojavljuju u knjizi

"American Historical Review" i to one koje obuhvataju period od 20 godina počev od 1934, kada je kazneni sistem bio objedinjen pod centralnim rukovodstvom do 1953, kada je Staljin umro.

U tabeli postoji serija zaključaka koje je potrebno izvući. Da bi započeli sa radom upoređićemo te podatke sa onim koje je izneo Robert Konkvist. Poslednje tvrdnje su da je 1939 bilo političkih zatvorenika u radničkim kampovima, a da je 3 miliona ostalih umrlo u periodu od 1937-1939. Neka čitalac ne zaboravi da je Konkvist govorio na ovom mestu jedino o političkim zatvorenicima! Na stranu svega ovoga, kaže Konkvist, postojali su takođe obični kriminalci čiji je broj po njegovom mišljenju bio daleko veći od broja političkih zatvorenika! Godine 1950 bilo je zatočeno prema mišljenju Konkvista 12 miliona političkih zatvorenika! Naoružani sa stvarnim činjenicama, mi možemo odmah da vidimo kakav je u stvari prevarant Konkvist. Nijedan od njegovih prikaza ne podudara se čak ni najmanje sa istinom. Godine 1939 bilo je zajedno u svim kampovima, kolonijama i zatvorima blizu 2 miliona zatvorenika. Od ovog broja 454.000 su počinila političke zločine, ne 9 miliona kao što je Konkvist tvrdio. Onih koji su umrli u radničkim kampovima između 1937 i 1939 bilo je oko 160.000, ne 3 miliona kako je Konkvist tvrdio. Godine 1950 bilo je 578.000 političkih zatvorenika u radničkim kampovima, ne 12 miliona. Neka čitalac ovih redova ne zaboravi da je Robert Konkvist do današnjeg dana ostao jedan od najvećih izvora desničarske propagande protiv komunizma. Među desničarskim pseudo – intelektualcima Robert Konkvist je bogomdana figura. A što se tiče prikaza Aleksandra Solženjicina da je 60 miliona ljudi umrlo u radničkim kampovima – to nam nije ni na kraj pameti da komentarišemo. Apsurdnost ovakvih tvrdnji je više nego očigledna. Jedino bolestan um može da promoviše ovakve prevare.

Ostavimo sada po strani ove prevarante kako bi mogli sami da konkretno analiziramo statistiku u vezi sa gulagom. Prvo pitanje koje treba postaviti je kakav pogled treba da zauzmemo u vezi sa brojem ljudi uhvaćenim u kaznenom sistemu? Koje je značenje prikaza od 2.5 miliona? Svaka osoba koja je smeštena u zatvor je živ dokaz da je društvo bilo i dalje nedovoljno razvijeno da bi dalo svakom građaninu sve što mu je potrebno za potpun život. Sa ove tačke gledišta, 2.5 miliona predstavlja kritiku društva.

Unutrašnja i spoljašnja pretnja

Broj ljudi uhvaćenih u kaznenom sistemu zahteva odgovarajuće objašnjenje. Sovjetski Savez je bila država koja je upravo srušila feudalizam i njeno društveno nasleđe u pogledu ljudskih prava bilo je često teret samog društva. U bespoštednom uređenju kakvo je bilo za vreme carevine, radnici su bili osuđeni da žive u dubokom siromaštvu, a ljudski život je imao malu vrednost. Pljačke i nasilja kao zločini su bili kažnjavani neograničenim vidom nasilja. Revolt protiv monarhije obično se završavao masakrom, smrtnim presudama i ekstremno dugim zatvorskim kaznama. Ovim društvenim odnosima i običajima sjedinjenih sa njima, trebalo je dosta vremena oko promene, samim tim što je upravo to imalo uticaja na razvoj društva Sovjetskog Saveza kao i stavove koji su se ticali samih kriminalaca.

Još jedan faktor koji bi trebao da se uzme u obzir je taj da su Sovjetskom Savezu, zemlji koja je 1930-e imala oko 165 miliona žitelja, bile upućene ozbiljne pretnje od strane spoljašnjih sila. Kao rezultat ogromnih političkih promena koje su uzele maha u Evropi 1930, tu se našla i direktna pretnja ratom od strane nacističke Nemačke, pretnja koja se odnosila na opstanak slovenskog

naroda, a zapadni blok je takođe našao utočište u intervencionističkim ambicijama. Ovu situaciju je sumirao Staljin 1931 sledećim rečima : "Mi smo 50-100 godina iza progresivnih zemalja. Moramo zatvoriti tu pukotinu u sledećih 10 godina. Ili ćemo uraditi tako nešto ili ćemo biti zbrisani." Deset godina kasnije 22. juna 1941 SSSR je bio napadnut od strane nacističke Nemačke i njenog saveza. Sovjetsko društvo je bilo prisiljeno da načini ogromne napore u dekadi od 1930-1940, kada je veliki deo njenih resursa bio namenjen njenoj odbrani i pripremi u nadolazećem ratu protiv nacista. Zbog svega ovoga ljudi su naporno radili dok je proizvodnja bila mala u odnosu na ličnu dobit. Sedmočasovno radno vreme je daleko odmaklo 1937 i 1939 praktično je svaka nedelja bila radni dan. U teškom periodu kakav je bio ovaj, sa ratom koji je bio iznad razvoja društva u dve decenije ('30-ih i '40-ih), rat koji je koštao SSSR 25 miliona života, gde je pola države pretvoreno u pepeo i kriminal je bio u porastu, dok su ljudi pokušavali da pomognu sebi u situaciji kada život nije mogao da im ponudi ništa drugo.

Tokom ovog veoma teškog vremena, Sovjetski Savez je imao maksimalan broj od 2.5 miliona ljudi u zatvorskom sistemu, što je bilo 2.4 % odrasle populacije.

Više zatvorenika u SAD

U Sjedinjenim Američkim Državama na primer, zemlji koja ima 252 miliona stanovnika (popis 1996), najbogatijoj državi na svetu koja koristi 60% svetskih resursa, koliko ima ljudi koji su u zatvoru? Kakva je situacija u SAD, zemlji kojoj nije pretio nijedan rat i zemlji u kojoj nema dubokih socijalnih promena koje utiču na ekonomsku stabilnost?

U manjim novinskim beleškama koje su se pojavile u avgustu 1997, FLT-AP informaciona agencija izvestila je da u SAD ranije nije bilo toliko ljudi u zatvorskom sistemu kao što je to slučaj 1996 godine gde je zabeleženo da je u zatvorima zatočeno 5.5 miliona ljudi. Ovo predstavlja porast od 200.000 ljudi u odnosu na 1995 godinu i znači da je broj kriminalaca u SAD jednak 2.8% odrasle populacije. Ovi podaci su dostupni svima onima koji predstavljaju deo severno-američkog ministarstva pravde. Broj zatvorenika u SAD je danas za 3 miliona veći u odnosu na maksimalan broj onih koji su bili zatočeni u SSSR-u! U SSSR-u postojao je maksimum od 2.4% odrasle populacije koji je bio zatočen u zatvoru zbog zločina, a u USA je taj broj 2.8% i ima tendenciju porasta! Saglasno informaciji koju su iznele novine uz pomoć američkog ministarstva pravde 18 januara 1998, broj zatvorenika u SAD je porastao 1997 za 96.100.

Što se tiče sovjetskih radničkih kampova, istina je da je režim bio oštar i težak za zatvorenike, ali kakva je danas situacija u zatvorima SAD, gde ima obilje nasilja, droge, prostitucije, silovanja... (290.000 ljudi je svake godine silovano u zatvoru). Niko se ne oseća bezbedno u američkim zatvorima! To se dešava danas, kada je društvo bogatije nego ikada pre!

Važan faktor – nedostatak lekova

Dozvolite nam sada da odgovorimo na treće postavljeno pitanje. Koliko je ljudi umrlo u radničkim kampovima?

Broj umrlih se menjao od godine do godine, od 5.2% 1934 do 0.3% 1953. Smrti u radničkim kampovima su bile uzrokovane generalnom nestašicom resursa u celom društvu, a naročito što se tiče medikamenata neophodnih za borbu protiv epidemija. Ovaj problem nije bio zastupljen samo u radničkim kampovima već je bio prisutan u celom društvu, kao što je predstavljao problem i u većini svetskih zemalja. Kada su otkriveni antibiotici koji su počeli da se koriste posle Drugog svetskog rata, situacija se radikalno promenila. U stvari najgore godine su bile one kada su nacistički varvari uticali na oštre životne uslove svih sovjetskih građana. Tokom tih četiri godine, više od pola miliona ljudi je umrlo u radničkim kampovima – polovina od ukupnog broja umrlih tokom 20-to godišnjeg perioda o kome se govori. Ne zaboravimo da je u istom periodu tokom ratnih godina, 25 miliona ljudi umrlo među onima koji su bili slobodni. Godine 1950 kada su se uslovi u sovjetskom Savezu poboljšali, a antibiotici uvedeni kao medikament, broj ljudi koji je umirao u zatvorima je spao na 0.3%.

Okrenimo se sada četvrtom postavljenom pitanju. Koliko je ljudi bilo osuđeno na smrt pre 1953 godine, naročito tokom čistki 1937-1938?

Već smo zabeležili tvrdnju Roberta Konkvista da su boljševici ubili 12 miliona političkih zatvorenika u radničkim kampovima između 1930 i 1953. Pretpostavlja se da je 1 milion ubijen u periodu između 1937 i 1938. Solženjicinovi prikazi uazuju na desetine miliona za koje se pretpostavlja da su umrli u radničkim kampovima – 3 miliona je umrlo u periodu od 1937-1938. Čak i veći prikazi su bili označeni u prljavom propagandnom ratu protiv Sovjetskog Saveza. Ruskinja Olga Šatunovskaja na primer navodi da je 7 miliona ljudi ubijeno u čistkama od 1937-1938.

Dokumenti koji se danas pojavljuju u sovjetskim arhivama, u svakom slučaju nam govore drugčije. Nephodno je ovde na početku pomenuti da je broj onih koji su osuđeni na smrt sakupljen iz različitih arhiva, a istraživači kako bi došli do približnog prikaza, prikupljali su podatke iz njih na način kojim se povećava rizik ka duplom obračunu i predstavlja procenu koja je veća nego što je ona realno. Saglasno Dimitriju Volkogonovu, osobi koja je bila određena od strane Jeljcina da vodi računa o starim sovjetskim arhivama, bilo je 30.514 osoba osuđenih na smrt od strane vojnih tribunala između 1. oktobra 1936 i 30. septembra 1938. Još jedan deo informacije dolazi od strane KGB-a: sudeći po informaciji objavljenoj u novinama februara 1990, bilo 796.098 ljudi osuđenih na smrt za kontrarevolucionarne zločine tokom 23 godine od 1930-1953. Od ovih osuđenika po podacima KGB-a 681.692 osobe bile su osuđene između 1937 i 1938. Nije moguća dupla provera KGB-ovih prikaza, ali za ovaj poslednji deo informacije postoji otvorena sumnja. Bilo bi veoma čudno da je toliki broj ljudi osuđen na smrt za samo dve godine. Da li je moguće da je tog dana pro-kapitalistički KGB mogao da nam da tačne informacije pro-socijalističkog KGB-a? Bilo kako bilo, ostaje da se proveru da li je statistika koja leži ispod KGB-ovskih informacija uključivala među njima one koji su tokom 23 godine osuđeni kao obični kriminalci kao i one koji su osuđeni kao kontra-revolucionari, ili je uključivala samo kontra-revolucionare kako je tvrdio pro-kapitalistički KGB u novinama objavljenim februara 1990. Arhivi takođe navode na zaključak da je broj običnih kriminalaca i broj kontrarevolucionara koji su bili osuđeni na smrt bio skoro jednak.

Zaključak koji možemo izvući iz svega ovoga je da je broj onih koji su bili osuđeni na smrt od 1937-1938 bio približno 100.000, a ne nekoliko miliona kako je tvrdila zapadna propaganda.

Takođe je potrebno imati u vidu da nisu svi oni koji su bili osuđeni na smrt u SSSR-u bili pogubljeni. Veliki deo smrtnih kazni bilo je preinačeno u kazne koje su se odnosile na zatočeništvo u radničkim kampovima. Veoma je važno takođe napraviti razliku između običnih kriminalaca i kontra-revolucionara. Mnogi od onih koji su bili osuđeni na smrt su priznali zločine poput ubistava i silovanja. Pre 60 godina ovaj tip kriminalnog dela bio je sankcionisan smrću u velikom broju zemalja.

Koliko dugo u proseku su iznosile zatvorske kazne?

Dužina zatvorskih kazni bile su predmet mnogih uvredljivih glasina tokom zapadne propagande. Uobičajena insinuacija je bila ta da robijanje u zatvoru Sovjetskog Saveza uključuje beskonačan broj godina u zatvoru – ko god je otišao u zatvor navodno nikada nije izašao. Ovo je apsolutno netačno. Uglavnom su oni koji su bili u zatvoru za vreme Staljina služili zatvorske kazne najviše 5 godina.

Statistika reprodukovana u "American Historical Review"-u pokazuje stvarne činjenice. Obični kriminalci u Ruskoj Federaciji 1936 dobijali su sledeće kazne: do 5 godina – 82,4%; između 5-10 godina 17,6%. 10 godina je bila maksimalna zatvorska kazna pre 1937. Politički zatvorenici osuđeni u sovjetskim civilnim sudovima godine 1936 dobijali su sledeće kazne: do 5 godina 44,2%, između 5-10 godina 50,7%. Za one koji su bili osuđeni na zatvorske kazne u radničkim kampovima gulaga, gde su se inače i služile duže zatvorske kazne, statistika iz 1940 pokazuje da je do 5 godina služilo 56,8%, a između 5-10 godina 42,2%. Samo 1% je bio zatočen na duže od 10 godina.

Za 1939 mi imamo statistiku prezentovanu od strane sovjetskih sudova. Raspodela zatvorskih kazni je bila sledeća: do 5 godina 95,9%, između 5-10 godina 4%, preko 10 godina 0,1%. Kao što možemo videti, pretpostavljene zatvorske kazne u SSSR-u su još jedan mit koji je širen na Zapadu u cilju borbe protiv socijalizma.

Laži o Sovjetskom Savezu : zaključak diskusije o istraživačkim izveštajima

Rukovođenje istraživanjima od strane ruskih istoričara, pokazuje realnost totalno drugačiju od učenja u školama i univerzitetima kapitalističkog sveta za poslednjih 50 godina. Tokom ovih 50 godina hladnog rata, nekoliko generacija je učilo jedino laži o SSSR-u, koje su ostavile duboku impresiju na mnoge ljude. Ove činjenice su takođe materijalizovane u izveštajima koje su iznela francuska i američka istraživanja. U ovim istraživanjima su reprodukovani podaci, prikazi i tabele u broju onih koji su zatočeni i koji su umrli i bili su predmet intenzivne diskusije. Ali najvažnija stvar koju treba zabeležiti je to da zločini počinjeni od strane ljudi koji su bili zatočeni nikada nisu uzimani u razmatranje. Kapitalistička politička propaganda je oduvek prezentovala sovjetske zatvorenike kao nevine žrtve, a istraživači su uzimali ove pretpostavke bez ikakvog ispitivanja. Kada su istraživači prelazili sa svojih kolumni i statistika na komentare o događajima, njihova buržoaska ideologija je došla do izražaja – ponekad sa više nego smešnim rezultatima. Oni koji su bili osuđeni pod sovjetskim kaznenim sistemom su tretirani kao nevine žrtve, ali činjenica je da je najveći deo njih pripadao lopovima, ubicama, silovateljima...itd. Kriminalci ove vrste ne bi se nikada smatrali nevinim žrtvama od strane novinara, da su njihovi zločini počinjeni u Evropi ili Americi. Ali čim su zločini počinjeni u SSSR-u, to je već druga

stvar. Nazvati ubicu ili osobu koja je silovala najmanje jednom - nevinom žrtvom je veoma podla i prljava igra. Neki zajednički smisao potrebno je ustanoviti kada se komentariše sovjetsko pravo, najmanje u odnosu na kriminalce osuđene za najteža dela čak i kada to ne može biti upravljeno u odnosu na prirodu kazne, ono bar u odnosu na prikladnost zatočeništva ljudi koji su počinili zločin ove vrste.

Kulaci i kontra-revolucija

U slučaju kontrarevolucionara, takođe je potrebno razmotriti zločine za koje su bili optuženi. Navešćemo dva primera kako bi pokazali važnost ovog pitanja : prvi je taj da su kulaci osuđeni početkom 1930-ih, a drugi je taj da su zaverenici i revolucionari osuđeni u periodu od 1936-1938.

Sudeći po istraživačkim izveštajima pošto su trgovali sa kulacima, bogatim seljacima, bilo je oko 381.000 porodica, a 1.8 milion ljudi je poslato u egzil. Manji broj ovih ljudi bio je osuđen da služi kaznu u radničkim kampovima ili kolonijama. Ali šta je uticalo na porast ovih kazni?

Bogati ruski seljak – kulak, činio je zavisnim siromašne seljake stotinama godina bezgranično ih tlačeći i eksploatišući. Od 120 miliona seljaka 1927, 10 miliona kulaka živelo je u luksuzu dok je 110 miliona živelo u nemaštini. Pre revolucije oni su živeli u najvećoj mogućoj nemaštini. Bogatstvo kulaka bilo je bazirano na loše plaćenom radu siromašnih seljaka. Kada su siromašni seljaci počeli da se udružuju na kolektivnim farmama, glavni izvor bogatstva kulaka je nestao. Ali kulaci nisu odustali. Oni su pokušavali da povrate eksploataciju koristeći izgladnjivanje. Grupe naoružanih kulaka napadale su kolektivne farme, ubijajući siromašne seljake i partijske radnike, podmećući požare na poljima i ubijajući stoku. Prouzrokujući izgladnjivanje među siromašnim seljacima, kulaci su pokušavali da obezbede stalnu nadmoć i svoje pozicije u društvu. Ovakvi katastrofalni događaji nisu bili očekivani od strane ovih ubica. Ovoga puta siromašni seljaci podržali su revoluciju dokazujući da su snažniji od kulaka koji su pobeđeni, zatočeni ili poslani u egzil, a mnogi su i poslani na prinudan rad u radničke kampove.

Od 10 miliona kulaka 1.8 milion je poslat u egzil ili je zatočen. Možda je bilo nepravde i bespotrebnih napada na kursu ove masovne klasne borbe u okviru sovjetskog seljaštva, borbe u kojoj je učestvovalo 120 miliona ljudi. Ali možemo li mi kriviti siromašne i ugnjetene u njihovoj borbi vrednoj života, u borbi da osiguraju svojoj deci budućnost kako ne bi umrla nepismena, za nedovoljnu "civilizovanost" ili pokazivanje bezmalo "milosti" u svojoj presudi? Može li neko da uperi prst u ljude koji stotinama godina nisu uspevali da naprave napredak u civilizovanosti i optužiti ih za necivilizovanost? I recite nam, kada je kulak eksploatisao civilizovano ili milostivo u svom odnosu prema siromašnim seljacima tokom godina beskonačne eksploatacije?!

Čistke 1937. godine

Naš drugi primer, gde su kontra-revolucionari osuđeni od 1936-1938 što je pratilo čistke u partiji, armiji i državnom aparatu, imao je svoje korene u istoriji revolucionarnog pokreta Rusije. Više miliona ljudi je učestvovalo u pobedonosnoj borbi protiv cara i ruske buržoazije, a mnogi od njih su se pridružili Ruskoj Komunističkoj Partiji. Među svim ovim ljudima bilo je nažalost i onih koji su ušli u partiju iz nekih drugih razloga, a ne zbog borbe za proleterijat i socijalizam.

Ali klasna borba je bila takva da često nije bilo vremena a ni prilike da se novi militanti partije provere. Čak i militanti iz drugih partija koji su sebe zvali socijalistima i koji su se borili za Boljševičku partiju su pristupili Komunističkoj Partiji. Brojnim novim aktivistima date su važne pozicije u boljševičkoj partiji, državi i vojnim snagama zavisno od njihove idividualne mogućnosti u vođenju klasne borbe. Ovo su bila veoma teška vremena za mladu sovjetsku državu, a bilo je i velikih nedostataka kadrova – ili čak ljudi koji su mogli da čitaju – prisiljavajući partiju da načini nekoliko zahteva u pogledu kvaliteta novih aktivista i kadrova. Zbog ovih problema koji su nastali, pojavile su se kontradikcije koje su podelile partiju u dva tabora – na one koji su krenuli snažno napred u borbu za izgradnju socijalističkog društva i drugih koji su smatrali da još nisu sazreli uslovi za izgradnju socijalizma i koji su promovisali socijaldemokratiju. Poreklo ovih ideja leže na Trockom, koji se priključio partiju u julu 1917 godine. Trocki je bio sposoban s vremena na vreme da obezbedi podršku od strane nekih dobro poznatih boljševika. Ova opozicija ujedinjena protiv originalnog boljševičkog plana, donela je jednu od političkih opcija koje su bile predmet glasanja 27. decembra 1927 godine. Pre nego što je ovo glasanje uzeto u razmatranje, bila je prisutna velika partijska debata koja je trajala više godina i rezultat nije ostavio nikakvu sumnju. Od 725.000 glasova, opozicija je osigurala 6.000, što je iznosilo manje od 1% podrške aktivista koji su podržali ujedinjenu opoziciju.

Kao kosekvenca samog glasanja, gde je opozicija započela još jednom da vodi politiku u suprotnosti sa partijskom, Centralni Komitet Komunističke Partije odlučio je da isključi iz partije glavne lidere ujedinjene opozicije. Centralna opoziciona figura Trocki je proteran iz Sovjetskog Saveza. Ali priča o opoziciji nije se ovde završila. Zinovjev, Kamenjev su nakon toga izvršili samokritku, kao i nekoliko vodećih trockista kao što su Pyatakov, Radek, Preobrazhinsky i Smirnov. Svi oni su još jednom prihvaćeni od strane partije kao aktivisti i još jednom zauzeli partijske i državne pozicije. U međuvremenu postalo je jasno da samokritika učinjena od strane opozicije nije bila iskrena, jer su opozicioni lideri bili ujedinjeni na strani kontra-revolucije svaki put kada se klasna borba zaoštravala u Sovjetskom Savezu. Većina opozicionara je isključena i ponovo primljena nekoliko puta pre nego što se situacija razbistrila kompletno od 1937-1938.

Industrijska sabotaža

Ubistvo Kirova u decembru 1934, gradonačelnika Lenjingrada i jednog od najvažnijih ljudi u Centralnom Komitetu, pokrenulo je istragu koja je vodila do otkrića tajne organizacije anagažovane u pripremanju prevrata kako bi se preuzelo vođstvo nad partijom i vladom nasilnim putem. Opozicija koja je izgubila u političkoj borbi 1927 godine, sada se nadala da će pobediti putem organizovanog nasilja protiv države. Njihovo glavno oružje bile su industrijske sabotaže, terorizam i korupcija. Trocki glavni inspirator opozicije, upravljao je akcijama spolja. Industrijske sabotaže prouzrokovale su stravične gubitke sovjetskoj državi, enormne troškove, na primer važne mašine su bile oštećene bez ikakve mogućnosti da se poprave, a takođe je bio i prisutan enorman pad u proizvodnji rudnika i fabrika.

Jedan od ljudi koji je 1934 godine opisao problem bio je američki inženjer John Littlepage, jedan od stranih specijalista koji je po ugovoru radio u Sovjetskom Savezu. Littlepage je je proveo 10 godina radeći u sovjetskoj industriji i rudnicima od 1927-1937 godine, uglavnom u rudnicima gde se eksploatisalo zlato. U svojoj knjizi "Tražeći sovjetsko blago" on je napisao: "Nikada se nisam interesovao za političko manevrisanje u Rusiji koliko god sam mogao da ga izbegavam;

ali sam morao da učim o tome šta se dešavalo u sovjetsko industriji kako bi završio svoj rad. Takođe sam snažno ubeđen da je Staljinu i njegovim saradnicima trebalo puno vremena da otkriju neprijateljstvo nekih revolucionarnih komunista koji su im bili najgori neprijatelji." Littlepage je takođe napisao da je njegovo lično iskustvo potvrdilo zvaničan stav o efektima velike zavere koja je vođena iz inostranstva, a koja je uključivala industrijske sabotaze kao deo plana da se prisili vlada na pad. Godine 1931 Littlepage je već bio prinuđen da zabeleži sve ovo, dok je radio u rudnicima bakra i bronzne Urala i Kazahstana. Rudnici su bili deo velikog kompleksa bakra i bronzne pod direktivama Pjatakova narodnog podkomesara za tešku industriju. Rudnici su bili u katastrofalnom stanju koliko je proizvodnja i blagostanje radnika bilo prisutno. Littlepage je došao do zaključka da je bilo organizovane sabotaze koja je dolazila iz vrha uprave kompleksa bakra i bronzne.

Littlepage-ova knjiga nam takođe govori o tome odakle je trockistička opozicija dobijala novac potreban za uplatu ovih kontrarevolucionarnih aktivnosti. Mnogi članovi tajne opozicije koristili su svoje pozicije kako bi im se odobrila kupovina mašina iz određenih fabrika u inostranstvu. Ishod svega ovoga je mnogo niži kvalitet od onoga za koji je sovjetska vlada uložila novac. Inostrani proizvođači davali su trockističkim organizacijama višak uplate za ovakve transakcije kao rezultat toga što su Trocki i njegovi zaverenici u SSSR-u nastavili da poručuju od ovih proizvođača.

Lopovluk i korupcija

Procedura je razmatrana od strane Littlepagea u Berlinu proleća 1931, kada je kupovina industrijskih dizalica rasla zbog rudnika. Sovjetska delegacija je predvođena Pjatakovim, sa Littlepageom kao specijalistom zaduženim za potvrdu kvaliteta dizalica, a takođe je njegovo zaduženje bilo i odobravanje kupovine. Littlepage je otkrio prevaru oko kvaliteta dizalica, beskorisne za sovjetske ciljeve, ali kada je o tome informisao Pjatakova i ostale članove sovjetske delegacije susreo se sa hladnim primanjem informacija o ovome, kao i sa insistiranjem na ponovnom pregledu ovih činjenica, a takođe i sa insistiranjem na tome da bi trebalo da odobri kupovinu dizalica. Littlepage nikada ne bi uradio tako nešto. U to vreme on je mislio da ono što se dešavalo uključuje ličnu korumpiranost, a da su članovi delegacije bili podmićeni od strane proizvođača dizalica. Ali posle suđenja Pjatakovu 1937 godine u kojem je on priznao povezanost sa trockističkom opozicijom Littlepage je došao do zaključka da je ono što je video u Berlinu bilo više od korupcije na personalnom nivou. Taj novac je bio namenjen za tajne opozicione aktivnosti u Sovjetskom Savezu i to onih aktivnosti koje su uključivale : sabotazu, terorizam, mito i propagandu.

Zinovjev, Kamenjev, Pjatakov, Radek, Tomski, Buharin i ostali bili su omiljeni u zapadnim buržoaskim medijima, jer su zauzimali takve pozicije da narod nije imao poverenja u njih kao ni sama partija, a krali su novac od države kako bi omogućili neprijateljima socijalizma da koriste taj novac u svrhu sabotaze i borbe protiv socijalističkog društva u Sovjetskom Savezu.

Plan o prevratu

Lopovluk, sabotaze i korupcija su ozbiljno zločini sami po sebi, ali opozicione aktivnosti išle su mnogo dalje od toga. Kontra-revolucionarna zavera bila je pripremana u cilju preuzimanja državne moći putem prevrata u kome bi celo sovjetsko rukovodstvo bilo eliminisano, počevši sa

ubistvima najvažnijih članova Centralnog Komiteta Komunističke partije. Sa vojne strane prevrata bila bi zadužena grupa generala predvođena Maršalom Tuhačevskim.

Sudeći po Isaku Dojčeru, trockisti, koji je napisao nekoliko knjiga protiv Staljina i Sovjetskog Saveza, prevrat je trebao da bude započet vojnom operacijom na Kremalj i na najvažnije trupe u velikim gradovima poput Lenjingrada i Moskve. Zavera je bila sudeći po pisanju Dojčera, predvođena Tuhačevskim zajedno sa Gemarnikom, koji je bio glavni u vojnom političkom komesarijatu, generalmo Jakirom, glavnokomandujućim za Lenjingrad, generalom Uborevičem glavnokomandujućim na Moskovskoj vojnoj akademiji i generalom Primakovim.

Maršal Tuhačevski je bio oficir u bivšoj carskoj armiji koji je posle revolucije prebegao Crvenoj Armiji. Godine 1930 približno 10% oficira (što je bilo nešto oko 4.500) je pripadalo ranije carskoj vojsci. Mnogi od njih nikada nisu napustili svoje buržoaske ideje i svakog trenutka su čekali povoljnu priliku kako bi se borili za njih. Ova prilika je došla do izražaja onog trenutka kada se opozicija pripremala za prevrat.

Boljševici su bili jaki ali su civilni i vojni zaverenici nastojali da privuku snažne prijatelje na svoju stranu. Sudeći po Buharinovom priznanju na javnom suđenju 1938 godine, dogovor je postignut između trockističke opozicije i nacističke Nemačke u kojem bi mnoge teritorije, uključujući i Ukrajinu bile ustupljene Nemačkoj koja bi pratila kontrarevolucionarna zbivanja u SSSR-u. Ovo je bila cena i zahtev nacističke Nemačke zarad obećanja da će podržati kontrarevolucionare. Buharin je bio informisan o ovom ugovoru od strane Radek-a, koji je primio naređenje od Trockog u vezi sa ovim pitanjem. Svi ovi zaverenici koji su bili birani na visokim pozicijama vođstva, rukovodećim pozicijama i pozicijama u kojima su bili zaduženi da brane socijalističko društvo, u stvari su radili na tome da unište socijalizam. Pored svega ovoga veoma je bitno zapamtiti da se sve ovo dešavalo 1930-e pa nadalje, kada je nacistička opasnost narastala i kada se nacistička vojska smeštena po Evropi pripremala da napadne Sovjetski Savez.

Zaverenici su bili osuđeni na smrt kao izdajnici posle suđenja koje je bilo dostupno za javnost. Proglašeni su krivim zbog sabotaže, terorizma, korupcije, namere za sprovođenje atentata, a svako ko je bio spreman da preda deo svoje zemlje nacistima nije mogao da očekuje ništa drugo. Nazvati takve ljude nevinim žrtvama je potpuno pogrešno.

Još laži u brojkama

Interesantno je videti kako zapadna propaganda, nalik onoj Roberta Konkvista, laže u vezi sa čistkama Crvene Armije. Konkvist kaže u svojoj knjizi "Veliki teror" da je 1937 godine bilo oko 70.000 oficira i političkih komesara u Crvenoj Armiji, a da je 50% njih (15.000 oficira i 20.000 komesara) bilo uhapšeno od strane policije i nad njima je ili izvršena egzekucija ili su doživotno zatočeni u radničkim kampovima. U ovoj tvrdnji Konkvista, kao i u celoj njegovoj knjizi ne postoji ništa što je istinito. Istoričar Roger Reese u svom radu "Crvena Armija i velike čistke" iznosi nam činjenice koje realno izražavaju sve ono što se dešavalo u čistkama 1937-1938 u okviru armije. Broj ljudi u vođstvu Crvene Armije i vazduhoplovnih snaga, oficira i političkih komesara bio je 144.300 1937 godine, a narastao je na 282.300 1939 godine. Tokom čistki 1937-1938 godine, 34.300 oficira i političkih komesara bilo je proterano iz političkih razloga. Do maja 1940 godine, u svakom slučaju 11.596 ljudi je bilo rehabilitovano i vraćeno na svoja radna

mesta. Ovo je značilo da je tokom čistki 1937-1938 godine 22.705 oficira i političkih komesara bilo otpušteno (približno 13.000 vojnih oficira 4.700 oficira vazduhoplovnih snaga i 5.000 političkih komesara) što znosi oko 7,7% svih oficira i komesara, a ne 50% kako je Konkvist tvrdio. Od ovih 7,7% neki su bili osuđeni za izdaju, ali velika većina njih, pokazalo se u dostupnim istorijskim materijalima – jednostavno se vratilo civilnom načinu života.

I poslednje pitanje; da li su suđenja 1937-1938 godine bila fer? Ako bi ispitali recimo Buharinovo suđenje, suđenje najvišem partijskom funkcioneru koji je tajno radio za opoziciju. Sudeći prema onome što je izložio američki ambasador u Moskvi, dobro poznati advokat zvani Joseph Davies, koji je pratio ceo tok suđenja, Buharinu je dozvoljeno da slobodno govori tokom procesa i izloži svoj slučaj bez ikakvih pretnji bilo koje vrste. Joseph Davies pisao je Vašingtonu da je tokom suđenja dokazano da je optuženi bio kriv za zločine za koje je bio optužen, a da je generalno mišljenje među diplomatama koji su pratili suđenje bilo takvo da je postojanje veoma ozbiljne zavere bilo zaista dokazano.

Pustite nas da učimo iz istorije

Diskusija o sovjetskom kaznenom sistemu u Staljinovo vreme, o kome je hiljade lažnih članaka i knjiga napisano, a stotine knjiga napisano sažimajući lažne impresije, vode do važnih pouka. Činjenice su još jednom dokazale da priče publikovane u vezi sa socijalizmom u buržoaskim novinama su uglavnom lažne. Desničari mogu kroz novine, radio i TV stanice nad kojima dominiraju da pruzrokuju konfuziju iskrivljenje istinitosti i uvere ljude da su te laži u stvari istina. Ovo je naročito izraženo kada se dolazi do istorijskih pitanja. Svaka nova priča uzeta od strane desnice mora biti okarakterisana kao lažna sem ukoliko se dokaže suprotno. Ovakav obazriv pristup je opravdan. Činjenica je da iako se zna o ruskim istraživačkim izveštajima, desnica nastavlja da reprodukuje laži već više od 50 godina, čak iako su ih dosad kompletno izložili. Desnica nastavlja sa svojim istorijskim nasleđem : laži ponovljene bezbroj puta prihvataju se kao istinite. Posle ruskih istraživačkih izveštaja koji su publikovani na zapadu, brojne knjige počele su da se pojavljuju u različitim zemljama imajući za cilj isključivo dovođenje u pitanje ruskih istraživanja i odobravanje starih laži kako bi se obratila pažnja na nove istine. Ovo su dobro poznate knjige koje su prekrivene gomilom laži u vezi sa socijalizmom i komunizmom.

Desničarske laži se ponavljaju kako bi se borilo protiv današnjih komunista. Ono se ponavljaju kako radnici ne bi mogli da nađu nikakvu alternativu kapitalizmu i neo-liberalizmu. One su deo prljavog rata protiv komunista, koji jedino imaju kao alternativu da ponude u budućnosti socijalističku državu. Ovo je razlog pojavljivanja svih ovih knjiga koje sadrže stare laži.

Sve ovo obavezuje svakoga ko ima socijalistički pogled na istoriju. Mi moramo da preuzmemo odgovornost radeći na tome da vratimo komunističkim novinama autentičnost radničke klase kako bi se borili protiv buržoaskih laži. Ovo je bez sumnje važna misija u današnjoj klasnoj borbi, koja bi u bliskoj budućnosti mogla da naraste ponovo u novu silu.

Mario Sousa,
15. jun 1998.